

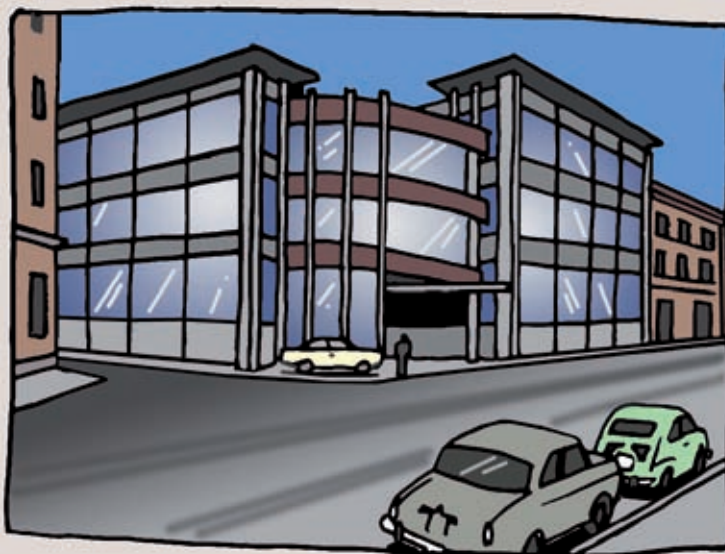
Joan Maria de Ribot, un arquitecte entre Jujol i Sartoris

El setembre passat ens va deixar Joan M. de Ribot i de Balle. Desaparegué un arquitecte que representa una forma d'entendre l'ofici, vivint i excel·lint en cadascuna de les seves facetes. Per això, aquest apunt vol ser més que una necrològica de lloança fàcil a la persona. I tan fàcil que ho tindriem els qui el vàrem conèixer i tractar. Tal com ha explicat d'ell el seu amic Enric Mirambell, el senyor Ribot defugia l'elogi, s'escapolia de qualsevol protagonisme i vivia l'ofici apassionadament.

El millor servei que podem fer a la seva memòria és reivindicar la seva obra. Tota. De les restauracions a l'arquitectura moderna. En tots dos àmbits hi trobem el mateix arquitecte, el que reflexiona, estudia, exigeix rigor als seus col·laboradors com a ell mateix, treballa la línia més audaç i recupera la història quan cal. De la seva taula de treball varen sorgir molts projectes que han esdevingut emblemàtics, i que sovint ens han seduït; que han ofert, generosos, el servei per al qual foren creats; que han fet reviure sensacions i textures d'altres temps, quan aquest era l'objectiu. La llista seria molt llarga, però no podem deixar de citar la restauració de la Fontana d'Or, de Sant Pere de Galligants, de Sant Nicolau, de Sant Tomàs de Fluvià, de Santa Maria de

Dos mons, una forma de veure la professió

Pocs arquitectes han conreat de forma brillant dos mons tan diferents com la restauració de monuments i l'arquitectura moderna, però segurament cap altre ha treballat amb personatges a priori tan diversos com Josep M. Jujol i Alberto Sartoris. Dues maneres de fer arquitectura que en el fons no estan tan allunyades, perquè tenen com a denominador comú la postura que l'arquitecte assumeix davant l'obra, deixant parlar l'edifici i defugint el protagonisme. També, el rigor i la contenció en cada decisió, solucions formals austeres, espirituals, que perduren per la seva senzillesa.

XAVI RODRIGUEZ

Lladó, del claustre de la Catedral. Cada obra tenia el seu moment estel·lar quan la recerca i perseverança de l'arquitecte feia guspirejar la troballa, sovint no del tot fortuïta. Unes pintures medievals amagades, un quart absis que donava sentit al disseny de la planta, unes restes que permetien confirmar una llotja gòtica... I parlant d'arquitectura moderna, el complex escolar dels Maristes, el bloc Mascort, la fàbrica Òptimus. També els hotels a la costa que, en un entorn tipològic sense referents al país, varen reeixir com a equipaments turístics elegants, sobris, atemporals i respectuosos. Estem parlant de l'Hotel Alga de Palafrugell i de l'Hotel Sant March de Tossa, entre d'altres. Però per sobre de tot, l'obra que ell més s'estimava, el garatge Forné o Seat, mut testimoni d'un valor expectant, amb grans possibilitats en un moment de molt pocs possibles. Així ho vaig poder recollir en una entrevista que vaig fer-li l'any 2003 per a aquesta mateixa revista. Els darrers anys, passats els noranta, seguia enfilant la Força amb pas decidit malgrat la vista, tristament minvant, cosa que el consumia. Humilment demanava de consultar un projecte seu de l'arxiu, i encara amb més deferència demanava l'ajut dels meus ulls per confirmar un detall d'un plànol que ell ja no veia, però sí que recordava diàfanament. Satisfet, agraïa l'ajut i marxava, mentre deixava en mi una sensació de tristesa i admiració. Una lliçó d'ofici, un bri d'experiència vital.